

fairskytravels.com

ยุทธศาสตร์การอุตสาหกรรมอาวุธและการป้องกันประเทศของสิงคโปร์ : ที่มาและที่ไป¹

เรือเอก ดร.บดินทร์ สันทัด นักวิเคราะห์เทคโนโลยีป้องกันประเทศ

ฝ่ายวิเคราะห์เทคโนโลยีป้องกันประเทศ

สถาบันเทคโนโลยีป้องกันประเทศ (องค์การมหาชน) กระทรวงกลาโหม

บทสรุปผู้บริหาร

บทวิเคราะห์นี้เป็นเนื้อหาทางวิชาการที่นำเสนอคุณลักษณะทางสังคม การเมือง การทหาร ด้วยการให้รายละเอียดประวัติความเป็นมาของกองทัพ และการวิเคราะห์ปัจจัยผู้นำการเมืองและการทหารที่มีต่อยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศและอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ บทวิเคราะห์นี้เป็นส่วนหนึ่งของดัชนี² หลักสูตรปรัชญาดัชนีบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ของผู้เขียน ในดัชนีฉบับเต็มจะมีการวิเคราะห์ประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซียในเล่มด้วย บทวิเคราะห์นี้ค้นพบว่า ประเทศสิงคโปร์นั้น³ แม้จะได้รับการพัฒนาในฐานะประเทศเป็นอันดับท้ายสุดเมื่อพิจารณาในแง่ของกรอบเวลา แต่เป็นประเทศที่มีการพัฒนาทางการทหารที่ก้าวหน้าที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นกองทัพที่มีความพร้อมทั้งองค์บุคคล องค์กรวัตถุประสงค์ และมีงบประมาณทางการทหารสูงที่สุด และยังมีลักษณะอื่น ๆ ที่แตกต่างออกไปจากประเทศเพื่อนบ้านอยู่ด้วย ไม่ว่าจะเป็นเครือข่ายระหว่างประเทศที่กว้างขวาง บทบาทของผู้นำประเทศและรัฐบาล การวางยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศและการพัฒนาอุตสาหกรรมอาวุธที่สลับซับซ้อน สอดคล้องกับสถานการณ์ และมีประสิทธิภาพจนสามารถทำการส่งออกยุทธโศปกรณ์ได้อย่างต่อเนื่อง กรณีศึกษาของสิงคโปร์จึงมีความน่าสนใจและเรียนรู้ต่อการวางยุทธศาสตร์ของประเทศอื่น ๆ ด้วย

ประวัติความเป็นมาของกองทัพ

กองทัพสิงคโปร์หรือ Singapore Armed Forces (SAF) ได้ก้าวผ่านความเปลี่ยนแปลงในสามช่วงตั้งแต่ก่อตั้งประเทศ Dr.Bernard⁴ ให้อุปมาอุปมัยว่า ช่วงแรกเปรียบดั่ง “กึ่งพิช” ช่วงที่สองคือ “เม่น” ช่วงที่สามคือ “ปลาโลมา” ในช่วงของกึ่งพิชนั้นเป็นช่วงที่เพิ่งก่อตั้งประเทศในช่วงกลางทศวรรษที่ 1950 มีกำลังรบเพื่อเตรียม

¹ เรือเอก ดร.บดินทร์ สันทัด, วิษณุ มั่งคั่ง, ธนรัฐ ธนะสมบุรณ์ นักวิเคราะห์เทคโนโลยีป้องกันประเทศ ฝ่ายวิเคราะห์เทคโนโลยีป้องกันประเทศ สถาบันเทคโนโลยีป้องกันประเทศ (องค์การมหาชน) กระทรวงกลาโหม

² โดยมี ศ.ดร.จรัญ มะลูลีม คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

³ นอกเหนือไปจากการค้นคว้าด้วยตนเองแล้ว ผู้เขียนได้รับการสนับสนุนจาก นายวิษณุ มั่งคั่ง และนายธนรัฐ ธนะสมบุรณ์ นักวิเคราะห์เทคโนโลยีป้องกันประเทศ ที่ช่วยในการรวบรวมเนื้อหา กลั่นกรองและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์กับงานนี้ จึงขอขอบพระคุณมา ณ ที่นี้ด้วย

⁴ Bernard Fook Weng Loo, “The Management of Military Change : The case of the Singapore Armed Forces,” in Security, Strategy and Military Change in the 21st Century: Cross- Regional Perspective, eds, Jo Inge Bekkevold, Ian Bowers, Michael Raska (New York: Routledge, 2015), 70 - 88.

กำลังพลไปสู่สงครามระยะประชิดแบบ Stalingrad ที่รบในพื้นที่เขตเมืองเพื่อป้องกันภายในประเทศจากศัตรูภายนอก มีรูปแบบเป็นกำลังรบเน้นทหารราบพื้นฐาน เทคโนโลยีที่ไม่สูงมากนัก ต่อมาช่วงที่สองเป็นห้วงปี ค.ศ. 1970-1990 นั้น คือช่วงแห่งการพัฒนาศักยภาพกำลังรบเพื่อการมีกำลังอำนาจการยิงที่จำกัดในระดับหนึ่ง เปรียบดั่งขมเฒ่าที่สลัดได้ไกลเพียงระยะหนึ่งจากชายฝั่งตนเองเท่านั้น ส่วนช่วงที่สามที่เปรียบดั่งปลาโลมาในปัจจุบันนั้น เป็นยุคปี ค.ศ. 1990 มาพร้อมกับความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ การทดลองทางวิทยาศาสตร์เพื่อเปลี่ยนแปลงกำลังรบให้มีขีดความสามารถทางเชื่อมต่อแบบเครือข่ายหรือ Network-centric และสอดคล้องกับแนวคิดการปฏิวัติกิจการทางทหารที่เรียกว่า Revolution in Military Affairs (RMA) หรือกองทัพยุคที่สามที่เรียกว่า 3G SAF เปรียบดั่งปลาโลมาที่มีความคล่องแคล่วในการดำเนินกลยุทธ์ มีความเฉลียวฉลาดรู้จักแยกแยะและมีความรวดเร็วในการวางกำลังในฐานะที่เป็นหลักมูลฐานของการใช้กำลังทหารของกองทัพให้มีขีดความสามารถสูงขึ้น มีอำนาจกำลังรบที่มากขึ้นและขยายกิจการนอกเหนือไปจากการป้องกันประเทศไปสู่ภารกิจอื่น ๆ เช่น การปฏิบัติงานในสหประชาชาติ การสนับสนุนภารกิจการกู้ภัยในสถานการณ์วิกฤต

ฐานคิดในการวางยุทธศาสตร์การทหารและความมั่นคงของรัฐบาลสิงคโปร์นั้นเป็นแนวคิดแบบสังคมนิยม (Realist) อย่างเข้มข้นเสมอมาตั้งแต่ก่อตั้งประเทศ เพราะสิงคโปร์เป็นรัฐขนาดเล็ก จำนวนประชากรน้อย ไม้มีความลึกในการตั้งรับจากสนามรบ มีการกระจุกตัวของแหล่งอุตสาหกรรมสำคัญ ขาดแคลนแหล่งทรัพยากรการผลิต พึ่งพาเส้นทางลำเลียงทั้งทางทะเลและอากาศที่รายล้อมด้วยมาเลเซียและอินโดนีเซียที่มีความสัมพันธ์ไม่ค่อยดีนัก และอยู่ใกล้ชิดกับเส้นทางยุทธศาสตร์ทางทะเล (ช่องแคบมะละกา) ทำให้ยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศของสิงคโปร์ได้รับอิทธิพลจากประสบการณ์การรบของประเทศอิสราเอลที่มีข้อจำกัดคล้ายคลึงกันเป็นอย่างมาก สิงคโปร์ไม่สามารถเป็นฝ่ายทำการตั้งรับในประเทศได้ การเอาชนะความขัดแย้งหรือสงครามจำเป็นต้องเป็นฝ่ายชิงโจมตีก่อน (Preemptive Strike) เพราะการถูกโจมตีในพื้นที่ของสิงคโปร์นั้น เป็นเรื่องที่คอขาดบาดตายต่อประเทศ รัฐบาลและกองทัพวางแผนอย่างละเอียดรอบคอบด้วยการอาศัยเทคโนโลยี ข่าวกกรอง และการทูตที่เหนือกว่าในการสร้างความอยู่รอดของรัฐ

สิงคโปร์อยู่ภายใต้สภาวะที่มีความเสี่ยงเป็นส่วนมากในช่วงสงครามเย็น ไม่ว่าจะเป็นภาวะสงครามเย็นเอง สงครามเวียดนาม ความขัดแย้งในกัมพูชา เพื่อนบ้านที่ขัดแย้งกันในช่วง Konfrontasi ที่เป็นการเผชิญหน้ากันระหว่างมาเลเซียและอินโดนีเซีย หรือการข่มขู่จากมาเลเซียเรื่องการตัดการส่งน้ำให้กับประเทศเป็นครั้งคราวรวมทั้งปลายทศวรรษ 1970 ที่ทหารจักรวรรดิอังกฤษได้เริ่มถอนกำลังออกจากสิงคโปร์ ที่เดิมมีเพียงทหารสิงคโปร์เพียงสองกองพันทหารราบเท่านั้นที่ปกป้องประเทศอยู่ สิ่งเหล่านี้ส่งผลต่อความมั่นคงของสิงคโปร์ทั้งสิ้น

เครื่องบิน A-4 Skyhawk, F-5E, F-16 และ F-15SG

wikimedia.com

นอกเหนือไปจากอิทธิพลของประเทศใกล้เคียงสิงคโปร์แล้ว ยังมีสหรัฐอเมริกาที่มีอิทธิพลอย่างสูงต่อการพัฒนากองทัพของสิงคโปร์ตั้งแต่ช่วงสงครามเย็นจนถึงปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนากองทัพอากาศ เช่น การจัดหาและการฝึกนักบินของเครื่องบิน A-4 Skyhawk, F-5E, F-16 และ F-15SG อันเป็นเครื่องบินรบหลักของสิงคโปร์ มาจากสหรัฐอเมริกาทั้งสิ้น นอกจากนี้ ในปัจจุบันสิงคโปร์ยังเข้าร่วมโครงการวิจัยพัฒนาเครื่องบิน F-35B ที่มีเทคโนโลยีล้ำหน้าที่สุดของโลกอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ทางการทหารระหว่างสิงคโปร์และ

สหรัฐอเมริกาไม่ได้ราบรื่นตลอด สหรัฐอเมริกายังมีความไม่ไว้วางใจและสงสัยว่าสิงคโปร์น่าจะไม่ใช่สัตย์ต่อ ยุทธโศภรณ์ที่ครอบครองไป เช่น โครงการจัดหาเครื่องบิน F-16 AVB ได้รับแรงต้านจากสภาองเกรสว่าสิงคโปร์ น่าจะแอบทำการลอกเลียนแบบ หรือถอดแบบเครื่องบินเพื่อศึกษาในแบบที่เรียกว่าการทำวิศวกรรมย้อนกลับ (Reverse Engineering)⁵ และการจับชาวอเมริกันที่ชื่อ Michael Fay มาลงโทษด้วยการโบยจากการกระทำผิด เรื่องการทำลายสิ่งของสาธารณะและลักขโมยทำให้รัฐบาลอเมริกันไม่พอใจนัก

การที่สิงคโปร์มีความสัมพันธ์ทางการทหารที่แนบแน่นกับสหรัฐอเมริกาก็ให้กองทัพสิงคโปร์เป็นกองทัพที่ใช้เทคโนโลยีระดับสูงก่อนประเทศอื่นใดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาจจะเรียกได้ว่า อุตสาหกรรมอาวุธของ สหรัฐอเมริกาและยุโรปบางส่วนได้มีบทบาทครอบงำการจัดหาอาวุธยุทธโศภรณ์ของสิงคโปร์ก็ว่าได้ เพราะสิงคโปร์ จัดหาเฉพาะอาวุธที่มีเทคโนโลยีสูง ราคาสูงจากสองแหล่งนี้เป็นหลัก และจะดำเนินการเช่นนี้ต่อไปในอนาคต

ในปัจจุบัน สิงคโปร์มีกองทัพที่มีกำลังพลประจำการจำนวนน้อย สิงคโปร์จึงชดเชยด้วยการเน้นการพัฒนา กองทัพเชิงคุณภาพ ผ่านการจัดหายุทธโศภรณ์ที่มีเทคโนโลยีก้าวหน้าสูงของโลกเป็นหลัก ส่วนใหญ่จะจัดหาจาก ต่างประเทศ เช่น เครื่องบินขับไล่ เรือดำน้ำ เฮลิคอปเตอร์จู่โจม และการจัดหาทุกโครงการจะเพิ่มข้อกำหนดการ ชดเชยทางยุทธพาดิษฐ์เข้าไปด้วย แต่ไม่ได้จัดหาพร้อมกันในทั้งหมดในคราวเดียว แต่เน้นระยะห่างของช่วงเวลา เพื่อให้มีเวลาในการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะของกำลังพลอย่างต่อเนื่องไม่บกพร่อง รวมถึงรอให้อุตสาหกรรมป้องกัน ประเทศที่เกี่ยวข้องกับยุทธโศภรณ์นั้น ๆ ได้มีเวลาในการเติบโตและสร้างบุคลากรรองรับด้วย ทั้งนี้ ยุทธโศภรณ์ พื้นฐาน เช่น ยุทธโศภรณ์ของกองทัพบกจะเน้นการใช้ผลผลิตจากอุตสาหกรรมป้องกันประเทศภายในประเทศที่ พึ่งพาตนเองได้ระดับหนึ่งอยู่แล้ว นอกจากนี้ กองทัพบกยังหันไปใช้กำลังพลในส่วนของ “พลทหาร” และ “กำลัง สำรอง” เป็นหลัก มากกว่าข้าราชการประจำ ส่วนกองทัพเรือและกองทัพอากาศมีสัดส่วนของข้าราชการประจำที่ สูงกว่ากองทัพบกและเป็นเหล่าทัพที่ใช้เทคโนโลยีสูงในการปฏิบัติงานเป็นหลัก

ทั้งหมดนี้ เป็นไปตามยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศ Total Defence⁶ ของกระทรวงกลาโหมสิงคโปร์ที่ มีองค์ประกอบ 5 ประการ คือ เป็นยุทธศาสตร์ที่หมายถึงการกำหนดให้ชาวสิงคโปร์ทุกคนมีส่วนร่วมในการป้องกัน ประเทศ โดยแบ่งความหมายของ Defence เป็น 5 กิ่งย่อย คือ 1) Military Defence ที่หมายถึงข้าราชการทหาร ที่มีคุณภาพ มีการฝึกที่มีมาตรฐานและยุทธโศภรณ์ที่มีเทคโนโลยีระดับสูง มีความพร้อมรบ 2) Civil Defence หมายถึง เมื่อเหตุการณ์ฉุกเฉินเกิดขึ้น ชาวสิงคโปร์ทุกคนต้องช่วยกันมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทั้ง ยังต้องมีบทบาทช่วยเหลือเจ้าหน้าที่รัฐด้านความมั่นคงด้วย 3) Economic Defence หมายถึงการสร้างเศรษฐกิจ ด้านการป้องกันประเทศที่มั่นคง การคิดค้นเทคโนโลยีด้านการทหารสนับสนุนกิจการทหารและรัฐบาลหรือภาค ธุรกิจต้องช่วยกันสนับสนุนกิจการและโครงสร้างพื้นฐานด้านความมั่นคงในเวลาฉุกเฉินและเวลาปกติด้วย 4) Social Defence หมายถึง เชื้อชาติที่แตกต่างกันจะต้องไม่เป็นอุปสรรคในการแบ่งแยกและการสร้างความ เชื่อมโยงในสังคม มีความเคารพซึ่งกันและกันไม่ว่าเพื่อร่วมชาติจะนับถือศาสนา ความเชื่อ หรือวัฒนธรรมใด ๆ 5) Psychological Defence หมายถึง ชาวสิงคโปร์จะต้องเป็นคนที่มีพื้นฐานจิตใจที่แข็งแกร่ง มีการเตรียมพร้อมและ เป็นนักสู้ด้วย

⁵ Bernard Fook Weng Loo, “The Management for Military Change: The case of the Singapore Armed Forces,” in Security, Strategy and Military Change in the 21st Century: Cross- Regional Perspective, eds, Jo Inge Bekkevold, Ian Bowers, Michael Raska (New York: Routledge, 2015), 73.

⁶ Ministry of Defence, Republic of Singapore, source: https://www.mindef.gov.sg/imindef/mindef_websites/topics/totaldefence/about_us/5_Pillars.html

ตามการวิเคราะห์ของ Business Monitor International⁷ ในปัจจุบัน กองทัพสิงคโปร์จัดเป็นกองทัพที่มีขีดความสามารถสูงที่สุดและเข้มแข็งที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ประกอบไปด้วย 3 เหล่าทัพ คือ กองทัพบก กองทัพเรือ และกองทัพอากาศ มีกำลังพลประจำการจำนวน 71,600 นาย ร้อยละ 55 เป็นทหารเกณฑ์ที่ต้องเข้ารับหน้าที่สองปีเมื่ออายุครบ 18-21 ปี และยังมีกำลังพลอาสาสมัครจำนวนถึง 950,000 นายที่พร้อมเข้ารับภารกิจเมื่อเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน หากเปรียบเทียบทั้ง 3 เหล่าทัพ กองทัพบกจะมีการใช้ทหารเกณฑ์และกำลังสำรองมากกว่ากองทัพเรือและกองทัพอากาศ เพราะกองทัพเรือและกองทัพอากาศใช้เทคโนโลยีสูงกว่า จึงใช้ข้าราชการประจำที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านสูงกว่า และการมีเทคโนโลยีระดับสูงจะสามารถชดเชยการมีกำลังที่น้อยได้ ทำให้เห็นได้ว่ากองทัพสิงคโปร์มีแนวทางการพัฒนาที่เน้นเชิงคุณภาพเป็นหลัก เป็นไปตามที่ Dr. Ng ได้ให้แนวทางไว้ว่า “The calibre of recruits were more important than the number of recruits” นอกจากนี้ข้าราชการทหารจะได้รับการพัฒนาด้วยแนวทางที่เน้นคุณภาพ และเทคโนโลยีแล้ว ยังเป็นกลุ่มข้าราชการที่มีระดับการศึกษาที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งของโลกอีกด้วย

ปัจจัยด้านผู้นำทางการเมืองและการทหาร

ผู้นำทางการเมืองและการทหารเป็นปัจจัยหลักที่สำคัญมากในการขับเคลื่อนการพัฒนาทางทหารของประเทศสิงคโปร์ ผู้นำเหล่านี้มีแนวคิดทางการเมืองระหว่างประเทศแบบสังคมนิยมเชิงรับ (Defensive Realism) อย่างต่อเนื่อง ประเทศสิงคโปร์สถาปนาอย่างเป็นทางการช่วงยุคปี ค.ศ. 1960 โดยที่รัฐบาลคณะแรก ภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรี ลี กวน ยู และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ดร. โก๊ะ เค็ง ชวี ผู้ได้วางรากฐานและให้ความสำคัญต่อทางการทหารของประเทศ เริ่มต้นตั้งแต่ในช่วงแรกของการก่อตั้งประเทศ

ลี กวน ยู manager.co.th

ดร. โก๊ะ เค็ง ชวี wikimedia.com

อย่างที่กล่าวในข้างต้นว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้ยึดถือแนวนโยบายการต่างประเทศและการทหารด้วยแนวคิดสังคมนิยมอย่างเข้มข้น และย้ำเตือนเสมอว่า องค์ประกอบหลักของวัฒนธรรมความมั่นคงของสิงคโปร์ คือ ความสุ่มเสี่ยงจากภายนอกประเทศ เป็นไปดังคำกล่าวในปี ค.ศ. 1967 ของ ดร.โก๊ะ เค็ง ชวี⁸ ที่ว่า

“ถ้าคุณอยู่ในสภาวะที่สุ่มเสี่ยง ใครก็ตามที่อยู่รอบรอบคุณ มันจะสามารถจับคุณหรือเรียกค่าไถ่คุณได้ และชีวิตคุณจะเหนื่อยกับมันมากทีเดียว...ในโลกนี้ รัฐขนาดเล็กมักเกิดปัญหาเสมอมาถ้ารัฐเหล่านั้นไม่สามารถปกป้องตนเองได้หรือถ้าการบริหารจัดการภายในรัฐนั้นแย่มากจนถึงขั้นนำไปสู่สงครามกลางเมืองหรือการไร้ความสงบ มันมีความเสี่ยงแน่นอนที่รัฐที่ใหญ่กว่าจะเข้าแทรกแซง”

⁷ “Market Overview,” Singapore Defence & Security Report: Include 5-year forecast to 2017 (London: Business Monitor International, 2015), 37.

⁸ Bernard Fook Weng Loo, Ibid, 71 - 73.

โก๊ะ จ๊ก ตง [wikimedia.com](#)

ลี เซียน ลุง [wikimedia.com](#)

หรือต่อมาในช่วงปี ค.ศ. 1983 นายกรัฐมนตรี โก๊ะ จ๊ก ตง ได้กล่าวในรัฐสภาด้วยเนื้อหาใกล้เคียงกันว่า

“ถ้าคุณต้องการสันติภาพที่ถาวร ชาวสิงคโปร์ทุกคนจะต้องเตรียมพร้อม หมายถึง เตรียมพร้อมในระดับที่ปฏิบัติการทางยุทธการได้ เราต้องเฝ้าระวังภัยคุกคามจากทุกทิศทาง ยิ่งทักษะด้านการป้องกันประเทศของเราแหลมคมเท่าใด เราก็จะอยู่รอด มีสันติสุข มีความก้าวหน้า ได้มากเท่านั้น”

นายกรัฐมนตรี ลี เซียน ลุง ท่านปัจจุบัน กล่าวในสุนทรพจน์ไว้ในอดีตในปี ค.ศ. 1984 ว่า

“เราต้องการนโยบายที่กล่าวว่า ถ้าคุณรุกรานเรา เราจะหวด (Whack) คุณอย่างรุนแรง และเราจะอยู่รอด เราจะไม่ถึงขั้นทำลายคุณหรอก แต่คุณมีราคาที่ต้องจ่ายอย่างสูงลิบถ้าคุณต้องการจะสยบเรา และคุณทำมันไม่สำเร็จแน่นอน นี่คือนโยบายที่ใช้ได้ทีเดียว”

นอกจากนี้ สาเหตุที่ผู้นำรัฐบาลให้ความสำคัญกับการพัฒนาทางทหารเป็นพิเศษ สืบเนื่องมาจากผู้นำรัฐบาลในยุคแรก ได้ผ่านช่วงชีวิตในวัยเยาว์ที่เติบโตมากับการอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ได้ประสบกับความไม่เท่าเทียมและความเหลื่อมล้ำทางสังคมของชนชั้นปกครอง ต่อมาเมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง ประเทศสิงคโปร์ต้องเผชิญกับการรุกรานจากประเทศญี่ปุ่น ถึงแม้กองทัพอังกฤษพยายามต้านทานการรุกรานของญี่ปุ่น แต่พ่ายแพ้และประกาศขอยอมจำนนในที่สุด ญี่ปุ่นเข้ามาปกครองสิงคโปร์แทนอังกฤษอยู่ช่วงหนึ่งด้วย

ในขณะนั้น ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวสิงคโปร์เต็มไปด้วยความยากลำบากและต้องทนทุกข์ทรมานกับความโหดร้ายของสงครามเป็นเวลากว่า 3 ปี เมื่อสงครามโลกสิ้นสุดลง สิงคโปร์หวนกลับคืนสู่การปกครองของอังกฤษอีกครั้ง นาย ลี กวน ยู ได้รับทุนไปศึกษาต่อและสำเร็จการศึกษาที่ประเทศอังกฤษ ภายหลังจากที่สำเร็จการศึกษาจากคณะนิติศาสตร์ด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง จากมหาวิทยาลัยแคมบริดจ์ และได้มีโอกาสก้าวเข้าสู่การเมือง ก่อตั้งพรรคและได้รับเลือกประธานาธิบดีคนแรกของสิงคโปร์ ในช่วงเวลานี้เองที่สิงคโปร์และมาเลเซียกำลังจะรวมกันก่อตั้งสหพันธรัฐมาเลเซียเพื่อปกครองตนเอง โดยอังกฤษจะถอนตัวออกจากภูมิภาค นั้นหมายถึงความช่วยเหลือทางทหารและการค้าต่าง ๆ ที่สิงคโปร์เคยได้รับกำลังจะหมดไป นาย ลี กวน ยู มองการเข้าร่วมสหพันธรัฐมาเลเซียเป็นหนทางความอยู่รอดของสิงคโปร์ แต่ด้วยความแตกต่างทางด้านการบริหารและการปกครองระหว่างรัฐบาลมาเลเซียและสิงคโปร์ และเรื่องเชื้อชาติ จึงกลายเป็นชนวนเหตุนำไปสู่การเพิกถอนการเป็นสมาชิกสิงคโปร์ออกจากสหพันธรัฐมาเลเซีย สหพันธรัฐมาเลเซียไล่สิงคโปร์ออกมาให้อยู่ด้วยตัวเอง เมื่อแยกตัวออกมาแล้ว สิงคโปร์จึงสถาปนาประเทศ ท่ามกลางวิกฤติและความขัดแย้งในภูมิภาค ปราศจากกองกำลังและยุทธโศปกรณ์ที่เพียงพอสำหรับกันตนเองจากภัยคุกคามทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ มีเพียงกองกำลังขนาดเล็กของอังกฤษที่ได้เริ่มทยอยถอนตัวออกไปอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น สิ่งแรกที่ นาย ลี กวน ยู และรัฐมนตรีว่าการ

กระทรวงกลาโหม ดร.โก๊ะ เค็ง ซวี คำนึงถึงคือความอยู่รอดปลอดภัยของประเทศจากภัยคุกคาม ด้วยการสร้างกองทัพเพื่อการป้องกันตนเอง เพื่อให้ประเทศสิงคโปร์ต้องถูกย่ำยีอย่างเจ็บปวดและอับยศโดยต่างชาติเหมือนในอดีตที่ผ่านมา

ในช่วงแรกของการก่อตั้งประเทศ นาย ลี กวน ยู นายกรัฐมนตรีท่านแรก และดร.โก๊ะ เค็ง ซวี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมท่านแรก กำหนดให้การสร้างกองทัพเป็นวาระเร่งด่วนแห่งชาติ เพื่อให้ทันกับการรับมือหน้าที่ต่อจากกองทัพอังกฤษเมื่อถอนกำลังออกไป แต่ยังคงไว้ทรัพยากรที่เป็นโครงสร้างพื้นฐานทางทหารที่รัฐบาลสิงคโปร์จะต่อยอดเพื่อสร้างกองทัพในระยะแรกได้ จากกองทัพแรกเริ่มที่ประกอบด้วยทหารราบเพียง 2 กองพัน รวมกันได้ประมาณ 1,000 นาย และเรือตรวจการณ์ 2 ลำ แต่กองทัพอากาศยังไม่ได้มีการจัดตั้งในเวลานั้น มีการจัดตั้งอาสาสมัครป้องกันดินแดนทำหน้าที่ในการเฝ้าระวังและดูแลความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ โดยกำหนดยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศ ให้สอดคล้องกับลักษณะภูมิประเทศของสิงคโปร์ที่มีขนาดเล็ก ซึ่งยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศฉบับแรกตามแนวทาง “กึ่งพิช” ที่ได้วางกรอบการป้องกันประเทศในลักษณะของการป้องปราม แสดงออกถึงความสามารถด้านทหารจากรุกรานจากข้าศึกและสร้างความเสียหายให้กับข้าศึกให้มากที่สุดและเป็นเวลานานที่สุด เป็นการวางกลยุทธ์เพื่อให้ผู้ที่คิดรุกรานทำการทบทวนกระบวนการใหม่ อย่่างไรก็ตามยุทธศาสตร์นี้บ่งบอกถึงข้อจำกัดทางด้านกำลังรบและยุทธโศปกรณ์ที่นำไปสู่การรบในระยะประชิด (Close Quarter Combat) พร้อมกับการอนุมัติงบประมาณกลาโหมในอัตราส่วนร้อยละ 6 ของ GDP ในปี ค.ศ. 1967 ให้กับการพัฒนากองทัพ

การกำหนดงบประมาณกลาโหมที่สูงสำหรับประเทศที่สถาปนาขึ้นใหม่ย่อมก่อให้เกิดข้อโต้แย้งและอภิปรายอย่างกว้างขวาง ดร.โก๊ะ เค็ง ซวี ทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แจงและอธิบายถึงความจำเป็นในการขออนุมัติงบประมาณจำนวนมากเพื่อใช้ในทางทหาร โดยได้ชี้แจงว่าถ้าประเทศอ่อนแอ ย่อมเสี่ยงต่อการถูกรุกราน หรือหากไม่สามารถบริหารจัดการกิจการภายในประเทศได้ดี ย่อมเสี่ยงต่อการถูกแทรกแซง เขามองว่าการพึ่งพาต่างชาติเพื่อความคุ้มครอง ส่งผลให้ประชาชนเกิดความประมาทและละเลยในการลุกขึ้นมาปกป้องอธิปไตยด้วยตนเอง อย่่างไรก็ตาม การสร้างกองทัพให้เข้มแข็งเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยความชำนาญ เวลา และทรัพยากรเป็นอย่างมาก ซึ่งปัจจัยเหล่านี้เป็นสิ่งที่ต้องการอย่างยิ่งในเวลานั้น ดร.โก๊ะ เค็ง ซวี ได้แสวงหาความร่วมมือจากหลายประเทศ แต่ประเทศที่ตอบรับและร่วมมืออย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมคือประเทศอิสราเอล⁹ (แต่ได้ไม่ได้รับการตอบกลับจากอียิปต์และอินเดีย) ดร.โก๊ะ เค็ง ซวี เชื่อว่า ประเทศอิสราเอลที่มีกองทัพที่เข้มแข็ง รายล้อมด้วยประเทศมุสลิมที่มีความขัดแย้งอย่างต่อเนื่อง น่าจะช่วยให้คำแนะนำที่เหมาะสมได้ เพราะมีลักษณะทางภูมิรัฐศาสตร์ที่คล้ายกัน โดยในระยะแรกได้ส่งเจ้าหน้าที่มาเป็นที่ปรึกษาด้านการวางโครงสร้างพัฒนากำลังพลที่มีจำนวนไม่มากแต่มีพลวัติสูง (a Small, Dynamic Army) การก่อตั้งศูนย์ฝึก กำหนดให้มีการเกณฑ์ทหาร พร้อมกับประยุกต์ใช้หลักนิยม มีการจัดสรรงบประมาณในการจัดหาเครื่องแบบและยุทธโศปกรณ์ คู่ขนานไปกับการทำวิศวกรรมย้อนกลับจนมีขีดความสามารถในการผลิตยุทธโศปกรณ์พื้นฐาน เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ พึ่งพาตนเองได้อย่างระดับจำกัด พร้อมรับมือกับสถานการณ์ด้านความมั่นคงที่ผันผวนตลอดเวลา

ในอีกทางหนึ่ง การสร้างขีดความสามารถการบริหารงานของการป้องกันประเทศ ขีดความสามารถของหน่วยงานและการปฏิบัติการรบนั้น ประเทศสิงคโปร์ไม่ได้ลอกเลียนตัวอย่างจากอิสราเอลมาทั้งหมด แต่ใช้การเลือกสรรสิ่งที่เป็นต่อสิงคโปร์บางประการมาแทน จากมุมมองของอิสราเอลนั้น อิสราเอลมีหน้าที่ให้คำปรึกษาทางทหารที่ดีที่สุดกับกองทัพสิงคโปร์เพื่อให้เกิดการยกระดับการพึ่งพาตนเองและแนะนำแหล่งที่มาของการจัดหา

⁹ Michael Raska, “A Structured-Phased Evolution: the 3G+ Force Transformation of the SAF,” Military Innovation in Small States: Creating a Reverse Asymmetry (New York: Routledge, 2016), 139.

ยุทธโศภณณ์ที่ดีที่สุดให้ แต่ในมุมมองของสิงคโปร์นั้น มองว่า ยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศของทั้งสองนั้นต่างกัน สิงคโปร์จะเน้นด้านการป้องกันประเทศเชิงรับ (Defensive) มากกว่าอิสราเอลที่เน้นยุทธศาสตร์เชิงรุกและการโจมตีก่อนด้วยรถถังหนัก (Preemptive Armored Doctrine) นอกจากนี้ ทั้งสองประเทศยังได้รับการสนับสนุนจากประเทศมหาอำนาจแตกต่างกันด้วย (อิสราเอลได้รับการสนับสนุนมากกว่าสิงคโปร์) ส่งผลให้งบประมาณทางทหารนั้นอิสราเอลอยู่ในระดับสูงกว่า บุคลากรเชี่ยวชาญมากกว่า และ Lobbyist ต่อรัฐบาลสหรัฐอเมริกาที่แข็งแกร่งมากกว่าด้วย สิงคโปร์ต้องชดเชยส่วนที่ต่างนั้นด้วยการแสวงหาพันธมิตรจากที่อื่น ๆ เช่น สหราชอาณาจักร ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ เป็นต้น

ในปี ค.ศ. 1976 สงครามเวียดนามใกล้สิ้นสุด เมื่อกองทัพเวียดนามใต้และสหรัฐอเมริกา กำลังจะพบกับความพ่ายแพ้ ดร.โก๊ะ เกิดความกังวลว่าสงครามจะส่งผลกระทบต่อสิงคโปร์หากปล่อยให้ลูกหลานมาถึงประเทศไทย และมาเลเซีย ดังเช่นครั้งสมัยสงครามโลก กองทัพญี่ปุ่นบุกมาทาง Malaya โดยมีประเทศไทยเป็นทางผ่าน เขาจึงได้ส่งเจ้าหน้าที่มายังประเทศไทยเพื่อให้ความช่วยเหลือทางเทคนิค โดยได้พบกับผู้นำระดับสูงของกองทัพไทย และเข้าเยี่ยมชมโรงงานอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของไทย เช่น โรงงานผลิตปืน H&K กระสุน และกระสุนปืนใหญ่ พร้อมให้คำแนะนำในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต

ภายหลังจากที่สงครามเวียดนามได้ยุติ ดร.โก๊ะ เค็ง ซวี ได้เรียนรู้ว่าแม้สหรัฐอเมริกามีเทคโนโลยีที่เหนือกว่าแต่สุดท้ายกลับต้องพ่ายแพ้ให้กับกองทัพเวียดนามที่มีกำลังพลและความมุ่งมั่นที่สูงกว่า และพบบทเรียนจากสงครามถึงการหลีกเลี่ยงการปะทะแบบเผชิญหน้า โดยเฉพาะประเทศสิงคโปร์มีลักษณะภูมิประเทศเป็นเกาะขนาดเล็ก จึงขาดความลึกของสนามรบ ประกอบกับการไม่มีแหล่งน้ำ จึงทำให้ไม่สามารถรบแบบยึดเอื้อได้เป็นเวลานาน ดร.โก๊ะ จึงปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์ในการป้องกันประเทศ ให้กลายเป็นการป้องปรามแบบ Pre-emptive เพื่อเพิ่มความลึกของสนามรบให้ออกห่างจากตัวเกาะออกไป หลีกเลี่ยงการทำสงครามบนเกาะ ซึ่งการเตรียมความพร้อมของเขา มีแหล่งที่มาจากยุทธศาสตร์การป้องปรามแบบ Pre-emptive ของประเทศสวีเดนแลนด์และสวีเดน โดยชี้ให้เห็นว่า ประเทศสวีเดนแลนด์และสวีเดนดำรงสถานภาพเป็นกลางโดยรอดพ้นจากการถูกรุกรานจากสงครามขนาดใหญ่ในปี ค.ศ. 1870 1914 และ 1939 เป็นเพราะกองทัพสวีเดนแลนด์มีกองทัพที่เข้มแข็งและพร้อมที่จะตีตอบโต้หากถูกรุกราน นอกจากนี้ ดร.โก๊ะ เค็ง ซวี ยังได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะและประสิทธิภาพในการปฏิบัติการของกำลังพล และการพึ่งพาตนเองด้านเทคโนโลยีป้องกันประเทศ พร้อมกับปลูกฝังแนวความคิดการป้องกันประเทศไม่ใช่เรื่องของทหารเท่านั้น แต่เป็นเรื่องของประชาชนทุกคนที่ต้องมีบทบาทและส่วนร่วมและความเป็นหนึ่งเดียวกัน ส่งผลให้ในช่วงปี ค.ศ. 1980 กองทัพสิงคโปร์มีกำลังพลกว่า 3 แสนนาย สอดคล้องกับการที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม Mathias Yao กล่าวถึงความจำเป็นของการตอบโต้ผู้รุกรานว่าจะต้อง “ชนะน็อคตั้งแต่ยกที่หนึ่ง”¹⁰ เมื่อเกิดภาวะการคุกคามขึ้น สิงคโปร์จะโจมตีก่อน จัดตั้งกองทหารแนวหน้าในดินแดนของข้าศึกและป้องกันไม่ให้ข้าศึกมีการดำเนินการทางทหารใด ๆ กับประชาชน และศูนย์กลางทางเศรษฐกิจของสิงคโปร์

ดร. โก๊ะ เค็ง ซวี ตระหนักถึงข้อจำกัดทางด้านกำลังพลและภูมิประเทศ และการที่สิงคโปร์จะสร้างความสำเร็จได้เปรียบเหนือข้าศึกคือศักยภาพของกำลังรบและยุทธโศภณณ์อันทันสมัยในประจำการ เขาเป็นผู้ที่ชื่นชมอดีตนายกรัฐมนตรีอังกฤษ Churchill ที่ให้ความสำคัญกับเทคโนโลยี โดยได้จัดตั้งศูนย์วิจัยที่รวบรวมเอา นักวิทยาศาสตร์มารวมกันระดมความคิด เพื่อพัฒนาเทคโนโลยีที่จะสามารถเอาชนะฝ่ายนาซี จากเหตุการณ์ ถอดรหัสสุภณณ์สื่อสารของฝ่ายนาซี ช่วยให้อังกฤษมีข้อมูลข่าวกรอง ล่วงรู้ความเคลื่อนไหวของกองทัพนาซี และ

¹⁰ Tim Huxley, Defending the Lion City: The Armed Forces of Singapore (Crow Nest, NSW: Allen and Unwin, 2000), 56.

วางกลยุทธ์ที่ดีต่อกองกำลังของนาซี จนสามารถมีชัยชนะได้สำเร็จ ด้วยแรงบันดาลใจนี้เอง ดร. โกะะ จึงก่อตั้ง ศูนย์วิจัยและพัฒนา DSO เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งของกองทัพสิงคโปร์ด้วยเทคโนโลยี ลดข้อจำกัดทางด้าน กำลังพล โดยในยุคแรกนั้น DSO มีเจ้าหน้าที่ผู้เป็นวิศวกรและนักวิทยาศาสตร์ที่เพิ่งสำเร็จการศึกษามาใหม่ เต็มไปด้วยความมุ่งมั่นและความตั้งใจที่จะกลับมาช่วยพัฒนาประเทศชาติ โครงการในยุคแรกนั้นเป็นการทำวิศวกรรม ย้อนกลับยุทธโศภรณ์พื้นฐาน โดย ดร. โกะะ เค็ง ซวี เป็นผู้อนุมัติให้ทำการวิศวกรรมย้อนกลับ ปืนเล็กยาว เครื่องยิง ลูกกระเบิด และปืนใหญ่ เพื่อประหยัดงบประมาณจากการนำเข้า และกองทัพมียุทธโศภรณ์พื้นฐานเพียงพอได้อย่าง รวดเร็ว ในเวลาต่อมาสามารถทำวิศวกรรมย้อนกลับอากาศยานแบบ Super Skyhawks จำนวน 54 ลำ โดยศึกษา จากเครื่องบินที่ผ่านการใช้งานมาแล้วที่ซื้อมาจากสหรัฐอเมริกา เนื่องจาก DSO เป็นหน่วยงานวิจัยและพัฒนา องค์การนี้จึงชวนขวายที่จะแสวงหาองค์ความรู้ จากการขอรับถ่ายทอดองค์ความรู้จากที่ปรึกษาจากต่างประเทศ เพื่อให้อุตสาหกรรมป้องกันประเทศสามารถผลิตเพื่อส่งมอบให้กับกองทัพได้อย่างรวดเร็ว เพื่อเตรียมความพร้อม ต่อสถานการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้น จนในปัจจุบันกลายเป็นสถาบันวิจัยชั้นนำของภูมิภาค

นอกจาก ดร. โกะะ เค็ง ซวี จะเป็นผู้วางโครงสร้างของกระทรวงกลาโหมแล้ว เขามีวิสัยทัศน์ให้กองทัพมี ความเข้มแข็งที่ตั้งอยู่บนความยั่งยืน ด้วยการอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของสิงคโปร์ โดยในปี ค.ศ. 1967 เขาได้ ก่อตั้งบริษัท Chartered Industries of Singapore (CIS) พร้อมกับจัดตั้งบริษัท Sheng Li (Victory) Holding Pte Ltd. ที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงการคลังและกระทรวงกลาโหม เป็นนิติบุคคลที่ดำเนินกิจการ ด้านการผลิตยุทธโศภรณ์ และมีบริษัทในเครืออีกหลายแห่ง ดำเนินงานด้านการซ่อมบำรุงยานยนต์ รถถังแบบ AMX และเรือรบ และอากาศยานของกองทัพ ในปัจจุบันได้ปรับโครงสร้างเป็น Singapore Technologies ที่ สามารถออกไปแข่งขันในตลาดสากล ส่งออกยุทธโศภรณ์ให้กับกองทัพในหลายประเทศ

ด้วยหลักแนวคิดของผู้นำประเทศที่มีขนาดเล็กและทรัพยากรจำกัด สิ่งที่เป็นต่อความอยู่รอดและความ ยั่งยืนของประเทศคือเทคโนโลยีขั้นสูง แม้ว่าตลอดเวลานับตั้งแต่ครั้งที่ประเทศสิงคโปร์ประกาศเอกราชในปี ค.ศ. 1965 แนวความคิดด้านการพัฒนากองทัพและความรักผืนแผ่นดินยังคงถูกปลูกฝัง และถ่ายทอดต่อกันมาจาก รัฐบาลยุคแรกสู่รัฐบาลยุคที่ 4 ในปัจจุบัน

บทวิเคราะห์

ด้านคุณลักษณะทางสังคม การเมือง และการทหารนั้น การที่กองทัพสิงคโปร์ได้รับการวางรากฐานการ พัฒนาการบริหารงาน และการพัฒนาขีดความสามารถของกองทัพจากทีมที่ปรึกษาที่มาจากประเทศอิสราเอล แต่ ก็ไม่ได้ลอกเลียนแบบมาทั้งหมด โดยได้เลือกสรรเฉพาะสิ่งที่สอดคล้องกับบริบทของตนเองมาใช้เท่านั้น ผนวกเข้า กับแนวทางการดำเนินนโยบายความมั่นคงของผู้นำรัฐบาลที่มีสัจนิยมเชิงรับ (Defensive Realism) อย่างต่อเนื่อง อันเป็นการดำเนินนโยบายความมั่นคงระหว่างประเทศที่แข็งแกร่ง แต่รอบคอบและระแวดระวัง มีการวาง ยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศอย่างชัดเจน ภายใต้ระบอบการเมืองที่มีเสถียรภาพ ทั้งยังมีทรัพยากรบุคคลที่มี ความรู้ความสามารถระดับสูงป้อนเข้าสู่กองทัพอย่างต่อเนื่อง ปัจจัยเหล่านี้ ทำให้กองทัพสิงคโปร์มีพัฒนาการอย่าง ก้าวกระโดด หากมองข้ามจำนวนทหารที่มีอยู่จำนวนน้อยแล้ว กองทัพสิงคโปร์ได้รับการขนานนามว่าเป็นกองทัพที่ มียุทธโศภรณ์ระดับสูงที่สุด กำลังพลได้รับการฝึกที่ดีที่สุด พึ่งพาตนเองด้านยุทธโศภรณ์ ในภาวะคับขันได้อย่าง ยาวนานที่สุดในภูมิภาค

กองทัพสิงคโปร์มีฐานอุตสาหกรรมป้องกันประเทศที่แข็งแกร่งที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และสิงคโปร์ยังมีผู้นำการเมืองและการทหารทุกยุคทุกสมัยที่ให้ความสำคัญกับการสร้างความมั่นคงของประเทศ ผ่านการเลือกที่ปรึกษาที่มีสภาวะทางยุทธศาสตร์ใกล้เคียงกับสิงคโปร์และมีขีดความสามารถด้านอุตสาหกรรม

ทหารระดับสูงของโลกอย่างอิสราเอล ทั้งยังมีระบบการจัดหาทุโปกรณ์ของกระทรวงกลาโหมที่ล้ำสมัยแบบเดียวกับเกาหลีใต้และไต้หวัน ที่กีดกันไม่ให้เหล่าทัพ (SAF) ทำการจัดหาทุโปกรณ์ด้วยตัวเอง แต่ใช้หน่วยงานที่มี Technocrats ใน DSTA ทำการประเมินและการคัดเลือกทุโปกรณ์อย่างตรงไปตรงมา เปิดเผยตรวจสอบได้และอ้างอิงตามหลักวิชาการเป็นสำคัญ และแม้ว่าจะยกเลิกนโยบายการชดเชยทางยุทธพาณิชย์ไปแล้วเพียงแต่ในนาม DSTA ก็ยังแสวงหาการถ่ายทอดเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่องและจริงจัง เพื่อพัฒนาศักยภาพทางด้านอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ ในแง่ของวิธีการพัฒนาระดับเทคโนโลยีป้องกันประเทศนั้น สิงคโปร์ได้เลือกเส้นทางยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมอาวุธ 3 ขั้นตอนคือ การปรับปรุงหรือพัฒนาทุโปกรณ์ที่มีอยู่ (Upgrading) ขั้นที่สองคือการซื้อทุโปกรณ์ใหม่ ขั้นที่สามคือการพัฒนาทุโปกรณ์ใหม่ขึ้นมา นับเป็นสิ่งที่บ่งชี้ว่า เส้นทางที่สิงคโปร์เลือกนั้นเป็นเส้นทางยุทธศาสตร์การพัฒนาแบบลัด (Leap Frogging) แบบเดียวกับมาเลเซียและอินโดนีเซียแต่ด้วยสิงคโปร์มีศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์มากกว่าและได้รับการส่งเสริมจากรัฐบาลอย่างต่อเนื่องกว่า โดยรวมแล้วคุณลักษณะการพัฒนาทางทหารเชิงคุณภาพของสิงคโปร์จึงอยู่ในระดับความพร้อมสูงที่สุดในภูมิภาคนี้ ทั้งยังเป็นตัวอย่างที่ประเทศในภูมิภาคพยายามลอกเลียนแบบอีกด้วย

งบประมาณทางทหารของสิงคโปร์เป็นประเทศเดียวที่ไม่ได้รับผลกระทบใดจากวิกฤตเศรษฐกิจในปี ค.ศ. 1997 เหมือนประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาค และมีงบประมาณทางทหารทั้งต่อ GDP (ร้อยละ 3) และมูลค่าจริงในระดับสูงที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แม้ว่าผู้นำทางการเมืองยืนยันให้งบประมาณทางทหารต่อ GDP มีอัตราคงที่ที่ร้อยละ 3 ของ GDP แต่ในความเป็นจริง งบประมาณทางทหารของสิงคโปร์มีมูลค่าจริงสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว นั่นหมายความว่า เศรษฐกิจของสิงคโปร์ในภาพรวมได้ขยายขนาดเหมือนลูกโป่งที่ได้รับลมเข้าไปอย่างต่อเนื่องแล้วพองขึ้นเรื่อย ๆ นั่นหมายความว่า สิงคโปร์ได้รับงบประมาณจริงมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง นอกเหนือจากงบประมาณที่ได้รับจริงแล้ว สัดส่วนของงบประมาณยังมีความแตกต่างกับประเทศเพื่อนบ้านอย่างมาก กล่าวคือ งบประมาณในส่วนของการจัดหาทุโปกรณ์อยู่ที่ร้อยละ 25 และการวิจัยพัฒนาทางทหารอยู่ที่ร้อยละ 3 นั้นเป็นตัวชี้วัดว่าสิงคโปร์มีสัดส่วนการลงทุนด้านทุโปกรณ์สูงที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กล่าวคือ มีงบการจัดหาทุโปกรณ์มากกว่า 2 - 3 เท่า และงบการวิจัยและพัฒนามากกว่า 20 - 30 เท่าเมื่อเทียบกับประเทศในภูมิภาค และเมื่อวิเคราะห์อัตราการเพิ่มขึ้นของทุโปกรณ์ที่มีศักยภาพในการทำสงครามแล้ว พบว่ามีอัตราการเพิ่มอย่างก้าวกระโดดด้วย ผู้วิจัยจึงประเมินได้ว่า ในแง่ของขีดความสามารถ (Capability) สิงคโปร์มีคุณสมบัติของการแข่งขันสะสมอาวุธอยู่เต็มที่แล้วแต่ในแง่ความตั้งใจ (Intention) นั้นยังไม่สามารถสรุปได้ชัดเจนนัก เพราะสิงคโปร์ไม่ได้แสดงที่ท่าคุกคามประเทศเพื่อนบ้านอย่างชัดเจน ทั้งยังมีมาตรการจำกัดการใช้อาวุธที่มีกำลังในการทำลายล้างสูงอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการฝึกในสนามฝึกนอกประเทศ ทำให้เพื่อนบ้านไม่เกิดความกังวลใจ การที่ผู้นำไม่ได้มีท่าทีก้าวร้าวรุกรานหรือทำร้ายเพื่อนบ้าน และการเลือกที่จะปกปิดข้อมูลในการจัดหา F-15SG อย่างลับ ๆ ไม่แสดงตัวยอมรับหรือปฏิเสธอย่างชัดเจน